

училище-то и като се сяка ужъ че е ученъ, дѣйствително же нищо почти не знае! . . . Колко же можеше тойзи ученикъ да научи въ това време, ако онъ всичко учаше на свой матерній Български и особено простонароденъ и за него разбирателенъ языкъ. . . . На това се убѣждаваме отъ оныя училища дѣто всичко се приподава на простонародній Български языкъ и които сж и добрѣ нарѣдени. За чюдянъе е нанстинж, какъ нѣкои Българи можтъ да бждтъ толкова жестоки и немилостиви родители, щото да не жялятъ злато-то и скъпо временце на злочести-тѣ си чада, отъ кое-то всичка-та имъ бждность зависи-и като тжрговци и като граждане: — но ты оставятъ да си губятъ това злато временце въ изучаванъе-то на наустици и проч. тжй напусто и бесполезно!! . . . —

За *помислянье-шо* и за разны-тѣ бѣляцы на представленія-та.

§. 14.

Мы казахмы (въ стр: 27) че обработянье-то на различни-тѣ черти на представленія-та става чрезъ *размислянье-шо*; често обаче едно размислянье не е доволно за да образува и да усовершенствова едно понятие за нѣкой предметъ, или за нѣкоя друга работа; тукъ трѣба нѣщо по много отъ едно размислянье, и Българскій нашъ языкъ си има и думж-тж за такво едно логическо дѣйствиe и оно е *помислянье-шо*, кое-то има сжщо-то значеніе като Нѣмское *Nachdenken*, Латинское *reflexio*, и отъ него производное Френское и Ингилишкое *reflection*. Русси-тж въ такжвъ случай казватъ *подумашъ* или *вникнишъ*; но то нѣма сжщо-то логическо значеніе на „*помислянье*“; при туй и мы казвамы „*вниквамъ въ нѣщо*“